

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden, og Troen ere forenede.

Nr. 1.

Den 1ste October 1888.

38te Aargang.

Den apostoliske Kirkes Opløsning og Tilintetgjørelse.

(Fra Deseret News.)

Den Strid som herfter mellem de Sidste-Dages Hellige og deres Brødre af de forskjellige „kristne“ Sekter vilde blive meget lettere afgjort, om det kunde blive tydeligt bevist, at Guds Ord lærer, at Kirken, som blev oprettet af Kristus og hans Apostle, kun skulde blive her paa Jorden i en forholdsvis kort Tid, og at denne Paastand er tilstrækkeligt stadfæstet af Kirkehistorien. De Hellige sige, at Kirken blev borttagen fra Jorden. Deres Modstandere sige derimod, at Kirken altid har været og altid vil vedblive at være paa Jorden til Kristus kommer. Derjom Kirken altid har været paa Jorden, saa ere de Sidste-Dages Hellige paa Afveje, men om dette ikke er Tilfældet, saa maa vore Modstandere erkjende, at de ere det, samt at Kirkesamfundene kun ere menneskelige Indretninger, og at de Hellige have Ret i deres Paastand. Derjom vi kun kunne komme til Enighed om, enten Kirken altid har været paa Jorden eller ikke,

saa bliver der snart Ende paa Striden, og ethvert ærligt Sind vil komme til den rette Forstaaelse om Sandheden.

Dette Spørgsmaal er uimodsigeligt af stor Betydning. Hvad lærer Guds Ord os, og hvad lære vi ved at undersøge de jex første Aarhundreders Historie?

Alle Profetierne, som tale om de sidste Dage, forudsige meget tydeligt, at efter Messias' Komme skulde der ske et forfærdeligt Træfald fra Sandheden formedelst Forfølgelse og Forførelse.

Daniel saa i et Syn en vis Magt opstaa i Modsetning til en anden Magt, som han havde set tidligere (7. Kap.), og denne Magt „skulde tale bespottelige Ord mod den Allerhøjeste og føre Krig mod den Højestes Hellige og overvinde dem.“ Og de bleve givne i hans Hænder for en vis Tid. I et andet Syn (8de Kap.) saa Profeten en ublu Konge opstaa, som skulde forstaa mørke Taler, og hans Magt skulde

være stor, dog ikke ved hans egen Kraft (thi dette var en kirkelig Magt, som fik sin Styrke af den verdslige Magt); „han skulde underlig fordærve og have Lykke, og udrette det, og han skulde fordærve de Stærke og de Helliges Folk“. Her er det udtrykkeligt sagt, at „de Hellige skulde blive fordærvede og ødelagte“, og i 11. Kap. finde vi, at denne Ødelæggelse skulde ske dels for-medelst Ugudelighed, og til dels „med Sværd og Jidslue, i Fængsel og i Rov i mange Dage.“

Da vor Frelser omtalte de Forsølgelser, som hans Folk skulde gennemgaa, sagde han (Math. 24de): „Da skulle mange forarges og forraade hverandre og hade hverandre, og mange falske Profeter skulle opstaa og forføre Mange, og fordi Uretfærdighed bliver mangfoldig, skal Kjærligheden blive kold i Mange.“

Apostelen Paulus skriver meget tydeligt om det nær forestaaende Forsald i Kirken, idet han siger: „Vader Ingen bedrage Eder i nogen Maade; thi først maa jo Forsaldet komme, og det Syndens Menneste aabenbares Fordærvsens Son.“ (1. Thes. 2, 3.) Johannes, Aabenbareren, saa i sit mærkelige Syn Guds Kirke drevet ud i Ørken for en Tid af 1260 Dage (eller Aar), i hvilken Tid Antikristen regjerede paa Jorden. (Aab. 12. K.)

Guds Ord lærer tydeligt, at den første Kirke skulde borttages fra Jorden. De Hellige skulde blive „udryddede“, „ødelagte“, „falde fra“, „skjule sig i Ørken“, og „Ugudelighed skulde blive mangfoldig“.

Denne Kirkens Tilintetgørelse skulde ikke ske flere Tusinde Aar efter Apostlenes Død, men kort efter.

Antikristen virkede med synlig Fremgang allerede i Apostlenes Dage. Aposte-

len Johannes siger: „Antikristens Aand er allerede i Verden.“ (1. Joh. 2, 18—20. 2 Joh. 7.) Apostelen Paulus siger: „Ugudelighedens Hemmelighed htrir sig allerede krafteligen, kun at den, som nu holder ham tilbage tages bort; og da skal den Uretfærdige aabenbares.“ (2. Thes. 2, 7, 8.)

Kirkens Medlemmer vidste, hvad der stod i Vejen for „Ugudelighedens Hemmelighed“, og hvad der forhindrede den i at blive aabenbaret, thi Apostelen havde fortalt dem det, da han var iblandt dem. Han ansaa det ikke for Visdom at skrive det, hvorfor vi kun have Traditionen at stole paa, og den underretter os om, at det var den romerske Regjering, som stod i Vejen for Antikristen. De første Kristne frygtede for denne Regjeringens Omstyrrelse, og de bade Herren om at beskytte den, endskjønt det var en hedensk Regjering, thi de vidste, at Roms Fald vilde aabne Vejen for Begyndelsen til Antikristens Regjering. De frygtede deune mere end den romerske Regjeringes Forfølgelse, af den simple Grund, at under Antikristens Regjering vilde Kirken blive aldeles borttagen fra Jorden.

De forskjellige Menigheders Historie viser tydeligt, hvorledes de gradvis gik tilbage og faldt.

Deres Læres Ugudelighed og fordærvede Moral gik Haand i Haand. Efter som Øysten til denne Verden, og Løsagtighed og Ringagt for Loven tiltog, bleve Evangeliets Værdomme gradvis forandrede, indtil der Intet var tilbage af dem. De undergik den jamme gradvise Forandring, som en vis Kniv, der var gaaet i Arv fra Fader til Son i mange Generationer. Naar Bladet var udslidt, blev der indsat et nyt, og naar Skafet var udslidt,

blev dette ogsaa fornyet, og skønt dette var bleven fortsat gennem flere Generaticner, saa paastod man dog, at det var den samme Kniv. Noget Vignende er sket med Evangeliets Vardomme. Naar nogle af dem syntes at være forældede, bleve de forkastede, og nye indførte, indtil det Hele gik tabt.

I Menigheden i Korinth var der Nogle, som fornægtede de Dødes Opstandelse; i Galatien blev Kristi Forsonings Kraft benægtet og Lovens Gjerninger fremhævede som Midler til Salighed. Gnostiske Bildfarelser formørkede Menighederne i Syracus. (Cotusa og Laodicea). Alle Menighederne i Lille Asien viste sig at være i en beklagelig Tilstand, paa den Tid, da Abenbaringen blev skreven, 96 Aar efter K.

Menigheden i Ephesus havde „tabt sin første Kjærlighed“. Menigheden i Pergamos havde „Nogle, som holdt ved Beliams Lære, der lærte Balak at kaste Forargelse for Israels Børn, nemlig at æde Afgudsoffer og bedrive Hør“. Menigheden i Thyatira tillod den Kvinde Jezabel, som jagde sig selv at være en Profetinde, at lære og forføre Guds Tjenere, til at bedrive Hør og æde Afguders Offer. Menigheden i Sardes havde Navn af at være levende, medens den var død. Laodicierne havde ikke omvendt sig fra deres falske Vardomme, som Paulus havde anmodet dem om at gøre, og de havde tabt deres aandelige Liv og vare blevne lunkne, og havde som en Følge paadraget sig Guds Mishag, og vare elendige, fattige, blinde og nøgne. Den Apostel, som Jesus elskede, blev forkastet af nogle af Menighederne, som det vil sees ved at læse i 3. Johannes 9: „Seg har skrevet til Menigheden, men Diotrefhes, som gjerne vil være den Ypperste

iblandt dem, antager os ikke; derfor naar jeg kommer, vil jeg erindre de Gjerninger, som han gjør, idet han med onde Ord bagvasker os, og, ikke tilfreds dermed, antager han ikke selv Brødrene, og dem, som ville, formener han det og udstøder dem af Menigheden.“ Apostelen Jakob giver en bedrøvelig Skildring af Menighedens Ugudelighed, idet han skriver: „I fives og trattes, I bede og saa ikke, fordi I bede ilde, at I kunne fortære det i Ederes Bellyster.“ „I Hørkarle og Hørkvinder“ osv. (Jak. 4, 3.)

Denne Ugudeligheds Flod oversvømmede Menighederne, medens Herrens Apostle endnu levede, og deres Bestræbelser, for at frelse den spæde Plante fra Delæggelse, mislykkedes.

Apostlene og deres nærmeste Efterfølgere døde som Martyrer for Evangeliet.

Deres Embeder bleve ikke besatte.
Gaverne ophørte.

Der var ingen Apostle, ingen Profeter, ingen Helbredelse, ingen Tunge- maals Gave, ingen guddommelige Til- kjendegivelser mere.

Nattens Mørke udbredte sig hurtigt. Det lykkedes den Onde at udslukke det Lys, som en kort Tid lyfte saa herligt for Jordens Nationer. Verden blev indhyllet i Mørke, Bildfarelser og Bedragerier, og kom tilsyneladende i Djævelens Magt. Jesu Kristi Evangelium blev ombyttet med hedenske Filosofers Anskuelser, som der findes Exempler nok paa hos Tertulian, Origen, Chyprian, Augustinus og Andre.

Kundskaben om Gud gik tabt og et andet Bæsen blev i hans Sted indført i den kristen-hedenske Theologi, hvis næst paafaldende Ejendommelighed er dens Ubegribelighed. Sammenlign Bibelens Gud med den athanasiske Trosbekjendelse,

jom fremstiller den jesteriske Trefoldighed, og man vil komme til den Slutning, at et mere taabeligt Dokument har Enfoldigheden vist næppe nogenstunde skrevet.

Kort sagt: Alt blev forandret, indtil tilsidst Kristus selv ikke længere blev erkjendt som Kirkens Overhoved, men i hans Sted blev der indsat verdsligfindede Præster, som kaldte sig Paver. Kirken, som lignedes ved Kristi Brud, blev gjort til denne Verdens Brud, og en „Skjoge“. Thi dette er, hvad der menes i Johannes Aabenbaring med dette Ord.

Lader os betragte Kirken, som den var i det 3die Aarhundrede. Det var da, at spæde Børns Bestenkelse begyndte; spæde Børn bleve givne Alterets Sakramente, og andre Bilsfarelser kom frem. Marie d'Aubigne, en velbekjendt Kirkehistorie-Skribent, skriver Følgende, som vi gjengive efter Hufommelsen:

I Kirkens første Tid var den fuld af Mand og Liv, men Aanden forlod den Tid efter anden indtil Livet uddøde og kun de tomme Ceremonier bleve tilbage. Naar Aanden har forladt et Menneske er kun det døde Legeme tilbage, og naar det livgivende Vand er udrundet, saa er kun den tomme Kruffe tilbage. Noget Vignende skete med Kristendommen. Vandet løb ikke ud af Kruffen paa een Gang, men sagte, lidt efter lidt. I det første Aarhundrede var den usynlige Frelser og Forløser Kirkens Styrke. I det 3die Aarhundrede var denne Magt endnu følt og ligeledes i det 4de, men da kun meget svagt. Da saa man Kvinder, som bekjendte Kristus, gaa til Kirke med pudrede og sminkede Ansigter og Mænd med farvet Haar og Skjæg, Kristne og Hedninger bleve ofte gifte med hverandre. Kirkens Medlemmer

gik til Gladiator-Forestillingerne for at se paa de blodige Forlystelser. Theatrene bleve besjogte af de Kristne. Præsterne eskede Verden. Biskopperne foretog sig Forlystelsesrejser og forsomte deres Pligter, medens de søgte Fornøjelser og tragtede efter Penge. Dette verdslige Liv svækkede Kirken. Da den sidste store Forsølgelse begyndte, 250 Aar efter Kristus, bleve mange af Kirkemedlemmerne forfærdede; Nogle flygtede, medens Andre skyndte sig over til deres Forsølgere og fornægtede deres Herre og Frelser for at undgaa Døden.“

Dette er Kirkehistoriens Vidnesbyrd, og endstjøndt denne Beskrivelse er mørk, saa blev det om muligt endnu mørkere, eftersom Tiden nærmede sig for Antikristen til at tage Herredomme over Jorden. Efter som det romerske Rige faldt for de indtrængende Hærskarers Magt, blev Antikristens Trone oprejst paa det Ruiner. Kirken fandtes nu intetsteds, og Profetierne desangaaende vare opfyldte. Som Daniel havde skrevet: „Han skal ikke agte paa sine Fædres Guder, ej heller skal han agte paa yndelige Kvinder, eller paa nogen Gud; thi han skal ophøje sig storligen over Alting.“ (Dan. 11, 37.) Men Naturens Gud blev tilbedt i Stedet. Dette har Hentydning til „Helgen“-Tilbedelsen, som blev oprettet efter, at Kundskaben om Gud var tabt. Antikristen var kommen med Satans Magt. „Hin Tilkommelse skete ved Satans Kraft, ved al Bøgnens Magt og Tegn og Undergjæringer“. (2 Thes. 2, 9.) De vare afvegne fra den sande Tro og hængte ved forførte Mænd og Djævels Lærdomme (1 Tim. 4, 1). Saaledes maatte den sande Kirke fly, medens Dragen udspjæde en Strom af falske Lærdomme efter den. Jorden blev

bedækket med disse faldte Lærdomme indtil den bestemte Tid, da Gud igjen, for at opfylde sine Løfter, aabnede en

ny Uddeling og lagde Grundvolden til det Rige, som aldrig mere vil blive omstyrket.

Underfulde Tilkjendegivelser, fra den usynlige Verden, ved Indvielsen af Manti Tempel.

Enhver opmærksom Bibellæser, og især de Sidste-Dages Hellige, har vistnok med Interesse tænkt over de mærkværdige Tilkjendegivelser paa Guds Velbehag, der findes omtalte i Forbindelse, med Indvielsen af Salomons herlige Tempel. Noget Lignende berettes at have været foregaaet ved Indvielsen af Templet i Kirtland i Marts 1836. Det er derfor et saare glædeligt Tidens Tegn for de Hellige, at Gud atter har tilkjendegivet sit Velbehag med sit Folk og deres Arbejde, paa en ihyndig Maade ved Indvielsen af det Tempel, som nylig er blevet fuldført i Manti, en By beliggende midt i Utah. Det vil uden Tvivl styrke de Helliges Tro, og anspore dem til forøget Iver og Nidkærlighed for Guds herlige Værk, der er beregnet paa at gavne baade de Levende og de Døde, og vi gjengive derfor Indholdet af et Brev fra en af de Brodre, som nu virker i Templet, da vi tro, at det vil være af stor Interesse for Stjernens Læsere, thi det kun var skrevet, som privat Korrespondance, til Præsident Teasdale.

Manti Tempel, den 2den Juli 1888.

Ældste George Teasdale.

Kjære Broder! . . . De har uden Tvivl hørt fra Brodrene af deres

Avorum, om den herlige Tid, som vi havde ved Indvielsen af dette Tempel og den Glæde, som vi nod medens vi holdt Tjeneste her, den 21de, 22de og 23de Maj. Vedlagt finder de en Beretning om hvad der er blevet udrettet her, fra den Dag det blev aabnet indtil Enden af Juni Maaned, og De vil deraf se den gradvise Forøgelse af Tempel Virksomheden, og Udsigterne for det fremtidige Arbejde til de Dodes Gjenløsning ere lyse og lovende. Indtil den 1ste Maj 1888, er der allerede udført Daab i Templerne i St. George og Logan for omtrent 335,000 Døde. Jeg veed at dette vil interessere Dem, efter som De forstaaer og har erfaret hvilke Betsignelser der ledsage dette Værk. Jeg har nojagtigt optegnet Indvielses Højtidelighederne, og er ved samme Lejlighed kommet til Kundskab om flere historiske Punkter vedrørende dette hellige Herrens Bjerg, og vil derfor i Korthed meddele Dem en Del.

Da Præsident Young og Rejsejlskabet, som var med ham, først besøgte dette Sted (Mar 1850) og bestemte at der skulde anlægges en By her, profeterede Præsident Heber C. Kimbal, at den Dag vilde komme, da der vilde blive opført et Tempel paa denne Høj. Nogle af de Tilstedeværende betvivlede dette Udsagn, da det syntes at være en

Umulighed, at kunne anlægge et Settlement (Nyhugge) her, men Broder Kimbal sagde: „Vel, det vil dog ske alligevel, og end ydermere vil der blive taget Sten fra dette Stenbrud til Hjælp til Fuldførelsen af Templet i Saltføstaden“. Den 29de Juli 1878 bleve virkelig to store Stene, som vejede respektive 5,600 og 5,020 Pund tagne fra Tempel-Stenbrudet i Manti og fjørte paa almindelige Vogne til York, som den Gang var Endestationen paa Utah-Centralbanen, og de bleve derfra befordrede ad Jernbanen til Saltføstaden, for at benyttes som Inscriptions-Tavler paa Templets østlige og vestlige Ender. De har, uden Tvivl selv seet dem der, og veed saaledes, at Broder Hebers Profeti er bleven bogstavelig opfyldt.

I en Konference, som blev afholdt i Ephraim, Sanpete County, den 25de Juni 1875, tilkjendegav næsten Alle, som talte ved denne Lejlighed, deres Følelser med Hensyn til at bygge et Tempel i Sanpete County, og gav tillige deres Anskuelser om Stedet hvor det burde bygges. For at vise Dem den almindelige Enighed, som herskede desangaaende, vil jeg angive nogle af de Tilstedeværendes Navne og hvorledes de stemte; Daniel H. Wells sagde: „Manti“. George D. Cannon, Brigham Young, jun., John Taylor, Drjon Hyde, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Lorenzo Young og A. M. Musser, sagde: „Manti-Stenbrud“. Jeg har givet disse Navne i den Følgerække, hvori de talte. Kl. 4 om Eftermiddagen samme Dag sagde Præsident Brigham Young, at Templet skulde bygges paa Stenbrudet i Manti. Tidlig om Morgenen den 25de April 1877, bad Præsident Brigham Young Broder Warren S. Snow om at gaa med sig hen paa Tempelhøjen. Broder Snow siger: „Vi vare kun os To tilstede.

Præsident Young tog nuig til det Sted, hvor Templet nu staar; vi gik til det sydøstlige Hjørne, og Præsident Young sagde: „Her er det Sted, hvor Profeten Moroni stod og indvieede dette Stykke Land til at være Tempelgrund, og det er Aarsagen hvorfor denne Plads er bleven valgt og vi kunne ikke forandre det andensteds hen, og om De og jeg skulle være de Æneste, som komme her præcise ved Middagstid, saa ville vi indvie denne Grund.“

De har uden Tvivl følt en livlig Interesse i de Begivenheder, som forefaldt medens dette Tempel blev bygget og indtil det blev færdigt, og den Fylde af Guds Aand, som blev udgydt over baade Talere og Tilhørere under Indvielsen, er Noget, som længe vil mindes. Mange Tilkjendegivelser af Guds Magt og Velbehag bleve sete og horte i hine mindeværdige Dage. Følgende Vidnesbyrd ere lejlighedsvis komne til min Kundskab: Da Broder A. C. Smyth, som er Sanglærer, den 21de Maj satte sig til Orgelet før Guds-tjenesten begyndte og spillede et Musikstykke efter Mendelssohn, hørte de, som sad midt i Salen, jaavel som de der sad paa den vestlige Forhøjning, ved Slutningen af Orgelets hendoende Toner, himmelske Stemme hørge, og det syntes dem, at denne Musik kun kunde komme fra Engle. Lyden syntes at komme bag dem og ovenover dem, og de vendte sig derfor om, for at se om der var et andet Sangkor i den Del af Templet. Følgende Personer, (og uden Tvivl mange flere) hørte disse Stemmer og Sangen: Mary A. Freeze, Saltføstaden; Biskop Culbert King, Marion Ward, Garfield County; M. B. Shipp, Saltføstaden; Kristine Willardsen, Ephraim; Præsident John D. T. Mc. Allister, St. George; Wm. S. Følsom, Manti; Amalie F. Young,

Saltjøstaden; Elisabeth Folsom, Saltjøstaden; Sarah A. Petersen, Ephraim; Henry Beal, Ephraim; Peter F. Madjen, Brigham City; Henry Gardner, Saltjøstaden og Edwin Standing Lefsi.*)

En klar Lysglorie blev af Mange seet over og omkring Hovedet paa følgende Talere: Lorenzo Snow; Jacob Gates; Robert Campbell; John H. Smith; Francis M. Lyman; John W. Taylor og A. M. Cannon. Præsident Knud Petersen af Ephraim, saa denne Glorie omkring alle disse Talere. Medens Indvielsesbønnen holdtes af Broder Lorenzo Snow, hørte Broder Lewis Andersen, medens der var et kort Op-hold midt i Bønnen, følgende Ord, der bleve httrede med en blid, melodisk Stemme: Halleluja! Halleluja, priset være Herren!

Søster Emma G. Bull (fra Saltjøstaden) saa, medens Tjenesten holdtes den 22de Maj, et klart Lys omgive John W. Taylor, medens han talte, og i dette saa hun tillige de afdøde Præsidenter Brigham Young og John Taylor, samt en tredje Person, hvem hun troede var Profeten Josef; hun saa ligeledes afdøde Jededia M. Grant staaende ved hans Søn, medens denne talte, og begge omgivne af et klart Lys. Søster Jane S. Richards saa fem personlige Væsner, men kunde ikke sige hvem de vare. Søstrene G. Bull; Ellen B. Matheny og Elisabeth H. Shipp saa et klart Lys omgive Brødrene John Henry Smith og Francis M. Lyman, medens de talte. Den 23de hørte flere Medlemmer af Sangkoret Sang af uhyrlige Væsener, og

Søstrene Amalie F. Young og Elisabeth Folsom saa en Lysglorie omgive John W. Taylor og Heber F. Grant, medens de talte. Jeg sad nedenfor Forhøjningen i den østre Ende, og opskrev hvad der blev talt, og da jeg kom til at se op medens Broder Heber F. Grant talte, saa jeg et klart Lys omgive ham, hvilket bevægede sig frem og tilbage efter som han bevægede sig under Talen. Jeg lagde Blyanten fra mig og betragtede ham opmærksomt i nogle Øjeblikke.

Søster Roda W. Smith skriver til mig følgende, dateret 23de Maj 1888: „Vort skønne Tempel er nu indviet til Herren og den længselst indøsete Tid, er nu forbi. Hvor mit Hjærte svulmede og slog af Taknemmelighed, da jeg traadte indenfor dets hellige Mure og tog Plads foran Forhøjningen. De mange Tilkjendegivelser paa den Helligaands Nærværelse, som jeg saa og hørte, ville aldrig, nej aldrig kunne glemmes. Da Apostelen Lorenzo Snow opstod saas et herligt Lys at omgive hans Hoved og Skulder, og han saa ud som en Engel. Paa samme Vis faldt den Helligaand paa Brødrene Wells, Lyman, Grant og nogle Andre som jeg ikke kender ved Navn, og i Særdeleshed viste Anden sin Nærværelse hos Apostlen John W. Taylor. Da han først fremstod for at tale, omgav det samme klare Lys ham, som havde omgivet de Andre, men derpaa saas et endnu klarere Lys, klarere end Middagslysets, at omgive ham fra Fingerspidserne paa hans højre Haand og op langs Armen og omkring Hovedet, nedad den venstre Skulder og Arm. Det straaledede med et klart gulagtigt Skjær og stod ud omtrent tre à fire Tommer fra ham, og dets Straaler dannede en herlig mild hvid Lysglorie omkring hele hans Person. Der saas

*) Brevstribere er sandsynligvis personlig bekendt med ovennævnte Personer, og derfor anfører dem. Vi ere ogsaa i Besiddelse af mange andre Vidnesbyrd om samme Begivenheder.

ogjaa en Lysstotte eller Straale som syntes at komme fra hans Hoved og gradvis forsvinde efterjom det nærmede sig Vostet; det lignede en dejlig klar Solstraale, og hans Stikkelse syntes at reflektere Lysen paa Væggen bag ham, ligesom naar Solen sender sit Lys ind i et tæt Bærelse gennem et Vindu. Medens han talte om det Syn, som han havde haft ved sin Faders Dødsleje, viste der sig to andre Refleksionslys paa Væggen. Jeg saa ikke Gjenstanden hvorfra de kom, men de to klare Lys saa jeg tydeligt, og de syntes at udgaa fra ham; han syntes overhovedet at være bleven forvandlet til et himmelsk Bæsen, og det forlod ham end ikke, da han sluttede og satte sig eller flyttede sig paa Forhojningen. Jeg spurgte Søster Squire, som sad ved Siden af mig, om hun kunde se det, og hun svarede, at hun kunde se den klare Sky, men ikke selve det klare Lys. Medens Apostelen Lyman talte, horte jeg Strofer

af himmelsk Musik komme fra oven; undertiden sagte og til andre Tider stærkere, som om det kunde være et Kor der bevægede sig frem og tilbage i Luften. Disse Tilkjendegivelser jaa og horte jeg under Indvielsestjenesten som holdtes Onsdagen den 23de Maj."

Heraf ses det, at Guds Land rigeligen var udgihdt over os ved denne Vejlighed, og Landen har ligeledes været tilstede hos os i et rigeligt Maal siden, og jeg haaber at den vil vedblive. . . . Gud vil forsvare Israels, og enten vore Fjender ere her paa Jorden eller i Aandernes Verden, jaa maa de svare for de Handlinger som de have udøvet her i Livet, og de ville visseligen saa deres Lon i Forhold til samme. Verden vil sige, at disse Tilkjendegivelser af Guds Kraft ere Bildfarelse og at vi ere Fanatikere o. i. v., men dette vide vi bedre Bested om og kjende desuden ham, paa hvem vi have jaa vor Fortroftning.

Den 1ste October 1888.

Præsident H. C. Flygare's Farvel.

Tiden er nu kommen, da jeg for fjerde Gang skal forlade Scandinavien, efter denne Gang at have virket her i en Tid af tre Aar. Endstjont jeg altid har været tilfreds med at arbejde, hvor som helst jeg er blevet kaldet til at virke, saa har jeg desuagtet haft en stor Længsel efter den Dag, da jeg kunde vende tilbage til mit Hjem, blandt Guds Hellige i Bjergenes Dale.

Jeg ser med Taknemmelighed paa det Arbejde, som er bleven udført i Scandinavien. Vor himmelske Fader har i sin Godhed skænket Folket mange og store Velsignelser; han har paavirket Landets Lovgivere, jaa at de have affattet frie og liberale Love, hvorved Herrens Tjenere have haft Vejlighed til at forkynde Saliggjorelsens Evangelium for Folket her i Norden, og jeg føler mig Herren megen Tak skyldig, fordi jeg har været agtet værdig til at være en af Evangeliets Budbærere, om end kun en af de ringeste. Jeg har derfor bestræbt mig paa, efter min svage Evne men dog med Glæde, at opfylde de Pligter som

have været mig paalagte ifølge den høje og ansvarfulde Stilling, som jeg har indtaget, og mit Arbejde i disse Lande har skænket mig mange glade Dage, som jeg altid skal mindes med Tilfredshed; thi jeg veed, at min Virksomhed ikke har været ledet af egenlyttige Interesser, men ene og alene med Guds Værks Forfremmelse for Dje, og derfor skal Gud alene have Æren, hvor mine Ord og mit Eksempel har været nogen af mine Medmennesker til Trost, Opmuntring og Vejledning.

Jeg kan ikke sige Farvel til mine Brødre og Søstre, uden ogsaa at maatte tolke dem min Tak for deres Tillid og Opmærksomhed, og fordi de have opholdt mig i deres Tro og Bønner for Naadens Trone, samt for den imodkommende Venlighed, som er bleven mig bevist fra alle Sider, og jeg føler mig derfor forvisset om, at mine velmente Raad og Formaninger ikke have været givne de Hellige forgjæves.

Min Afkedsformaning til Eder er derfor, søg altid at have Guds Aand til Eders Vejleder, at han maa give Eder Styrke, og bevare hos Eder alt det gode Ord, som Gud, gjennem sine Tjenere, giver til Eders Sjæles Frelse, ja at I, naar denne jordiske Mission er endt, maa agtes værdige til at erholde den Hvile, som Gud har forjættet dem, som elsker ham og holde hans Befalinger. Det er kun paa disse Betingelser at I ville blive frelste.

Om I end ikke skulle gennemgaa Fristelser og Prover ja glem dog ikke Bonnen, som er Røglen til Faderhjertet, og et af de sikreste Midler, hvorved Velsignelser kunne opnaaes. Husk paa, at der findes kun een Vej til Lykke og Fred i dette Liv og til Ophøjelse og Frelse i det tilkommende, og om den end undertiden synes tornebestroet og bekværlig, ja fører den dog til det herlige Maal, hvor Kronen alene kan erholdes.

Maa Guds Velsignelse hvile over enhver Sidste-Dages Hellig, og maa den Tid snart komme, at I kunne blive indsamlede til Zions Land, for at forfætte den Gjerning, som I her have begyndt; og dersom Gud, i sin alvise Styrelse, kalder Nogen bort, medens de ere her i Udspreddelsen, da betank, at Døden for den trofaste Hellige, kun er en Overgang til Livet, og han eller hun vil ikke gaa Glip af nogen Velsignelse, som er nødvendig for at skaffe dem Afgang til Guds Nærværelse.

Ældste C. D. Fjeldsted er kaldet til at være min Efterfølger, som Præsident over denne Mission. Der kan ikke siges noget fra min Side, som vil forøge den velfortjente Agtelse, som de Hellige nære for ham. Hans lange Erfarenhed i Missionslivet vil komme de Hellige til stor Nytte og jeg kan derfor trygt overlade Missionen under hans Bestyrelse, og anbefale ham til Alle, som en værdig og trofast Herrens Tjener.

Al Korrespondance vedrørende den skandinaviske Mission bedes herefter adresseret til:

C. D. Fjeldsted,

Lorenzengade Nr. 14, 1ste Sal. Kjøbenhavn.

Jeg byder herved alle de Hellige i Skandinavien et hjærteligt Farvel, paa lykkeligst Gjenhyn i Zion.

H. C. Angare.

Emigrationen. Den 4de og sidste Emigration for i Aar afgit fra Kjøbenhavn den 27de September, Kl. 10 Aften, og bestod af 102 Sjæle, deri ere 7 Missionærer iberegne, som efter trofast at have baaret deres Vidnesbyrd om Evangeliets Gjeugivelse og Israels Indsamling i disse sidste Dage, nu vende deres Fjed mod Zion, hvor, i deres Hjem, varme Hjerter slaa dem imøde. Fra Norge vil et lille Selskab, bestaaende af 20 Sjæle, deriblandt to hjemvendende Missionærer, forene sig med dem i England, for derfra at fortsætte Rejsen til deres respektive Bestemmelsessteder i Amerika. Det tager kun en forholdsvis kort Tid, til at gjøre en saa lang Rejse, og med saa mange Bekvemmeligheder, som næppe Noget turde have dromt om for 25 à 30 Aar siden, da vore Emigranter brugte det Meste af et Aar til denne Rejse og under mange Besværligheder, for at naa deres højeste Ønskers Maal her i Livet, at samles med Guds Folk i Zion. Herren har sagt, ved Profeten Josef, for et halvt Aarhundrede siden, „at han vilde vissefælg forkorte sit Værk i Retfærdighed“, og ved Nutidens nyeste Opfindelser, det forbedrede Postvæsen og de udbredte Jernbaneforbindelser, har han opfyldt denne sin Bestemmelse paa en Maade, som Ingen uden han kunde vide Bested om og gjenneføre til Profetiernes Opfyldelse. „Thi Herren haver trostet Zion, han trøster alle dens øde Steder, og gjør dens Ørk ligesom Eden og den øde Mark ligesom Herrens Have; der skal findes Fryd, Glæde, Taksigelse og Lovsangs Lyd.“ (Esaia 51, 3.)

Evangeliet er vissefælg et glædeligt Budskab fra Herren, og, som i Jesu Dage, er det et Særkjende, at det fornemmelig „prædikes for de Fattige“, og var det ikke for den udbredte og dybtrodsfæstede traditionelle Fordom, som hersker mod Alt, hvad der staar i Forbindelse med det, som Verden kalder „Mormonisme“, da vilde de undertrykte Klasser blandt Folket snart indse, at Guds Værk ikke alene kan gavne, ophøje og befri Menneskene fra mange Under i det tilkommende Liv, men begynder sin frelsende Virksomhed allerede her i Livet, fra det Øjeblik, da den angergivne Synder, med Tro til Gud beslutter sig til at vandre et nyt og bedre Levnet, ved at afstaa fra sin Vejs Wildfarelser og slutter en Pakt med den Almægtige, ved at lade sig dobe i Vand til Syndernes Forladelse. Fra det Øjeblik har han lagt Grunden til en lysere Fremtid, baade i dette og det tilkommende Liv; Guds Mand, som er Forjættelsens den Helligaand bliver ham meddeelt, som det forste og tillige dyrebarest Bevis paa at han er bleven et nyt Menneske i Kristo, men han føler ogjaa snart, at han er kun en Fremmed og Pilgrim blandt sine forrige Venner, Slægtninge og Bekjendte.

Vi ønske vore bortdragende Brødre og Søstre et hjærteligt Farvel og bede, at Guds Velsignelse maa ledsage dem og fore dem lykkeligt frem til deres Bestemmelsessted.

Et nyt Vidnesbyrd om Gud.

(Af B. H. Roberts.)

(Fortsat fra forrige Aargang Side 379.)

Efter at Moroni havde fuldført sin Fader Mormons Optegnelser, og ligeledes forfattet Ethers Optegnelser forvarede han det Hele omhyggeligt i en Stenkiste i en Høj, som Nephiterne kaldte Cumorah. Denne Høj er beliggende i den vestlige Del af Ny York Stat i Amerika, og der henlaa de indtil de bleve aabenbarede for Josef Smith. Dette skete paa følgende Maade:

I September 1823 viste Moroni sig for Josef Smith som en hellig Engel. Det var den samme Person, som i Aaret 421 e. K. havde forvaret Optegnelserne i Cumorah-Højen; han viste sig nu som et opstandent Væsen, og ved denne Beilighed lod ham, i et Syn se Stedet hvor Nephiternes historiske Optegnelser vare forvarede. Han fortalte Josef, at disse ikke alene gav en Beretning om de amerikanske Indianeres Oprindelse, men at de tillige indeholdt Evangeliet i dets Fylde, som det blev lært Folket paa dette Land af Guds Søn selv.

Det hellige Forvaringssted var nær det Øverste af Højen, og den Sten, som dannede Laaget var tiidels slynlig mellem Grønsværet. Ved at bortrydde Jorden omkring dens Kanter og benyttede et Stykke Træ som Postestang, lykkedes det ham at hæve den og han saa da de værdifulde Optegnelser om Amerikas gamle Indbyggere, samt Urim og Thummim, der bestod af to gjennemsigtige Stene indfattede i Sols og fæstede til en Brystplade. De sidstnævnte vare beredte af Herren for Bogens Overjættelse. Hver Plade var

omtrent syv Tommer bred og otte Tommer lang, og lidt tyndere en almindeligt Blik, og var bedækket, paa begge Sider, af indgraverede Karaktertegn, som vare smaa og smukt udførte. Det samlede Antal Plader gjorde Bogen omtrent sex Tommer tyk.

Medens Josef Smith var i Færd med at ville tage Pladerne ud af deres Forvaringssted, stod Moroni atter ved hans Side, og forbad ham det, sigende, at Tiden var endnu ikke kommen da han maatte faa dem, og underrettede tillige Ynglingen om, at møde ham om et Aar bestemt paa samme Sted, for at blive undervist nojere angaaende det Bærk, som Herren stod i Begreb med at udføre paa Jorden. Saaledes gik han hvert Aar, paa den bestemte Dato, (den 22de September) indtil 1827, da det hellige Sendebud mødte ham og overleverede ham de hellige Optegnelser, som han skulde overjætte. Han blev holdt ansvarlig for dem, men blev, med det samme lovet, at naar han vilde gjøre sig al mulig Umage for at bevare dem, indtil det himmelske Sendebud atter forlangte dem tilbage, saa skulde de være i Sikkerhed. Han blev ogsaa udtrykkelig forbudt at vise Pladerne eller Urim og Thummim til Noget, undtagen dem som Herren selv vilde befale ham at fremvise dem for.

Han begyndte paa sit Overjættelses- Arbejde, men paa Grund af Mangel paa Mæringsmidler saa vel som en Hjælper til at skrive for sig, gik det smaat. Tilfids kom en agtværdig

Landmand, som boede i Nærheden, Jofef til Hjælp med de nødvendige Midler, og skrev ogjaa undertiden for ham medens han overjatte. I Februar 1829 havde de overjat nok til at fylde 116 Octav-Sider Manuskript, og Jofef gav efter for Martin Harries's indstændige Begjæring om at faa Lov at vise det til nogle faa af sine Venner. Disse benyttede Lejligheden til at stjæle Manuskriptet fra ham og han fik det aldrig siden tilbage.

Det mishagede Herren jaa meget, at Jofef havde ladet Manuskriptet slippe ud af sine Hænder, at Urim og Thummim for en Tid blev berøvet ham; dog efter at han oprigtig havde vist Anger over det skete, fik han dem igjen og Oversættelsen fortjattes. Satan havde indstødt en Plan i de Mænds Hjerter, som havde sat sig i Besiddelse af de 116 Sider Manuskript, at ved at forandre det skrevne, vilde de være i Stand til at fange ham i deres Snare; thi tænkte de, dersom han oversætter det samme igjen anden Gang, jaa have vi det forandrede Manuskript at fremvise imod ham, og dersom han ikke oversætter det overensstemmende med det Første, jaa er det ogjaa et Bevis imod ham. Det var visjelig en juedig Plan, som jaaledes var lagt for at tilintetgjøre Guds Bærk, men Herrens Visdom viste sig mægtigere end Satans List; thi han befalede sin Tjener Jofef ikke at overjatte den første Del af Mormons forfattede Optegnelser, men derimod at overjatte fra Nephi mindre Plader, om hvilke vi allerede for have sagt, at de indeholdt en kort Historie om Nephiterne fra den Tid, da det første Selskab forlod Jerusalem ned til to hundrede Aar f. K. De historiske Optegnelser paa Nephi's Plader, bleve jaaledes overjatte i Stedet for den første Del af Mormons Optegnelser,

og ere forenede med Mormons forfattede Optegnelser, der bleve sammenbragte af ham fra Nephi's større Plader, og ere forenede med dem ved de Ord, som Mormon skrev, da han fandt Nephi's smaa Plader og forenede dem med sine egne. Denne Del udgjør næsten 187 Siden i den ny danske Udgave af Mormons Bog.

I April 1829 kom en ung Skolelærer, ved Navn, Oliver Cowdery til Familien Smith. Han boede der i Nærheden, og havde hørt Fortællinger om hvorledes Jofef Smith havde faaet Pladerne og kom derfor, for at besøge ham og erkjendte sig nojere, men da han blev overbevist om at Jofef virkelig havde dem, forblev han hos ham og skrev for ham. Oversættelsen blev tilsidst fuldført og Mormons Bog udfom i Trykken om Vinteren 1829—1830.

Det var paa denne Maade, at det gamle amerikanske Folks Historie skjøntes denne Slægt. Dette borttager det tykke Elor, der for indhullede den vestlige Verdensdel, og vi lærer deraf Noget om det Folk, som ophørte at eksistere for mange Hundrede Aar siden. Vi kjende nu deres Oprindelse; vi forstaa hvad der befordrede deres Fremgang; hvorledes de bleve mægtige og hvad der forarsagede deres Undergang. Vi have faaet et Begreb om deres Karakter, deres Regjeringsform og Civilisation. Deres Ruiner af Templer og store Stæder, Beje og storartede Vandledninger fornøder ikke mere. Men, hvad der er af større Betydning, vi have lært at forstaa, hvad der gjorde dem bekendt med de vigtigste Begivenheder af Bibelens Historie; thi vi lære, at de havde de jødiske Skrifter iblandt sig. Vi kunne nu forstaa hvorledes visse Spor af Evangeliets Principer kom til at faa Plads blandt deres

Mythologi; thi Guds Søn havde besøgt deres Forfædre og undervist dem om Vejen, Sandheden og Livet, og organiseret sin Kirke iblandt dem. De have derfor kunnet bibeholde en Del af de Skikke og Ceremonier som bleve lærte deres Fædre, og som saa tydeligt er fremjat i sin Hælhed i Mormons Bog.

Det er af denne Grund, at Mormons Bog er af saa uskatterligt Værd for Menneskene. Det er som et nyt Vidnesbyrd om Gud og Kristus, at den er af største Vigtighed. Det er som om Nosten af en hel Verdensdel talte ud af Jordens Støv og vidnede for denne vantro Slægt om, at Herren er Gud; at Jesus af Nazareth, som blev forkastet og korsfæstet af Joderne er den virkelige Messias, Menneskeslægstens Frelser, og at Evangeliet er Guds Kraft til Salighed for hver den, som tror og adlyder dets Forskrifter og Ordinantier.

Som det var bleven forudsagt af en af de Gamle, (læs Esaias 29.) skulde, paa Grund af de forøgede Vidnesbyrd som denne Bog giver angaaende disse store Sandheder, der ere Religionens Grundpiller, „de Sagtmodige saa mere Glæde i Herren, og de Fattige blandt Menneskene fryde sig i Israels Hellige, naar det er ude med den Forfærdelige og Spotteren har faaet Ende, og alle de ere udryddede, som ere aarvaagne til at gjøre Uret og som holde et Menneske for en Synder for et Ords Skyld; naar de, som ere forvildede i Manden skulde kjende Forstand, og de som murrede skulde tage ved Værdom“; thi Gud har frembragt et nyt Vidnesbyrd om sig selv, som taler paa en fattelig Maade, saa let at forstaa, at den som løber, maa kunne læse det, og dog et Vidnes-

byrd, som Ingen med god Grund kan forkaste.

Det er rimeligt at man, ved at høre om et saa vigtigt Budskab fra Gud, som Mormons Bog, vil forvente, at Herren vilde oprejse mere end eet Vidne for at stadfæste sammes Paa- lidelighed. Han, som erklærede, at „ved to eller tre Vidners Mund skal enhver Sag stadfæstes“, vilde vissefælgelig ikke forlange, at Verden skulde antage Mormons Bog efter blot en enkelt Mands Vidnesbyrd. Han har derfor andre Vidner, og deres Vidnesbyrd fattes intet, hverken i Indhold eller Styrke; dog forend vi indføre disse andre Vidnesbyrd om Mormons Bog, ville nogle Bemærkninger, som Svar paa Spørgsmaal, der undertiden blive gjorte os af tvivlende Venner, angaaende Pladerne, fra hvilke den er bleven overjat, maasse være paa rette Sted.

Man spørger: „Dersom Josef Smith virkelig var i Besiddelse af de Plader, paa hvilke Amerikas Oldtids-historie var nedskreven, hvorfor indjatte han dem da ikke i et Museum eller anden videnskabelig Indretning, hvor Verden kunde have haft Anledning til at undersøge dem. Dette vilde have tilintetgjort al Tvivl vedrorende dem.“ Som Svar ville vi først bemærke, at Josef havde ingen Ret til at gjøre det. Det himmelske Sendebud, som betroede Pladerne til ham, forbad ham paa det strengeste at lade dem gaa ud af sine Hænder; han blev befale, at holde dem hellige, og ikke lade noget Menneske se dem, uden dem, som Gud selv skulde befale ham at vise dem til. Den Forpligtelse, som Josef saaledes var stillet under, overholdt han, og da han var færdig med Overjattelsen, overlevede han atter Pladerne til Moroni,

og Denne har dem uden Tvivl i sin Baretægt indtil denne Dag. Dernæst var en Del af Pladerne forsegledede og ifølge Engelen's Ord, var ikke Tiden endnu kommen, da de skulde overrættes. For det Tredie synes det, at Herren vil, at Menneskene skulle leve ved Tro og ikke ved Haandgribeligheder i denne Prøvestand, eller med andre Ord, at de kun skulde opnaa en vis Kundskab ved at ove Tro. Som Bevis for denne vor Anskuelses Rigtighed behøve vi kun, at henvise til Fortiden. Den Gang, da Guds Søn led paa Korset, sagde hans Forsølgere, de Skriftkloge og Farisæerne, spottende til ham: „Du, som nedbryder Templet og bygger det i tre Dage, frels Dig selv; er Du Guds Søn, da stig ned af Korset . . . Han har frelst Andre, sig selv kan han ikke frelse; er han Israels Konge, da stige han nu ned fra Korset, ja, ville vi tro ham; han forlod sig paa Gud, han fri ham nu, om han har Behag i ham, thi han har sagt: „jeg er Guds Søn.“ (Matth. 26, 42—42). De, som ikke tro paa det nye Testamente, have undertiden sagt, at Jesus lod den allerbedste Anledning, til at bevise sin Gubdommelighed, slippe fra sig, ved ikke at optage denne Udfordring; thi, sige de, dersom han var Guds Søn, saa burde han have steget ned af Korset og saaledes have overbevist sine Anklagere om at hans Paastande vare paalidelige, men det synes, som at Verden ikke let lærer at forstaa, at Guds Beje ikke ere som Menneskenes Beje, ej heller ere hans Tanker, som vore Tanker. Da han derfor ikke steg ned fra Korset for at søje sine Mordere, tænkte de Bantro, at han i det Mindste, naar han opstod, burde have vist sig for hele Folket, men i Stedet for at gjøre dette, saa viste han sig kun for nogle Faa af sine Disciple efter sin

Opstandelse, en ganske kort Tid og derpaa forlod han dem. Angaaende dette siger Apostelen Peter følgende: „Gud salvede ham med den Helligaand og Kraft . . . og vi ere Vidner til alt det, som han har gjort i Jødernes Land og Jerusalem, idet de ihjelsloge ham og hængte ham paa et Træ; ham oprejste Gud paa den tredie Dag, og lod ham aabenbares, ikke for alt Folket, men for de Vidner, som vare forud bestillede af Gud, for os, vi som aad og drak med ham, . . . efterat han var opstanden fra de Døde.“ (Ap. Gj. 10, 38—41.)

Saaledes er det ogsaa gaaet med Mormons Bog. Herren viste ikke de originale Optegnelser til Alle og Enhver, men han lod visse, af ham selv udvalgte Vidner se dem, og befalede at de skulde bære deres Vidnesbyrd om samme for Verden.

I Mormons Bog findes en bestemt profetisk Erklæring om, at naar den skulde komme frem, da skulde den, ved Guds Kraft, blive vist til flere Vidner. Profeten Nephi udtrykker sig saaledes: „Derfor, paa den Dag, da Bogen skal gives til Manden, om hvem jeg har talet, skal Bogen være skjult for Verdens Dine, saa at Ingen uden ham, til hvem den blev given, skal se den, med Undtagelse af tre Vidner, som skulde se den formedelst Guds Kraft, og de skulde bevidne, at Bogen og de Ting, som ere i Bogen, ere sande; der er ingen Anden, som skal se den, uden det skal være nogle Faa, i Overensstemmelse med Guds Villie, for at bære Vidnesbyrd om hans Ord for Menneskenes Børn; thi den Herre Gud har sagt, at de Trofastes Ord skulle tale, som om det var fra de Døde.“ (2 Nephi, 27, 12—13.) Moroni siger, i en af sine mange forklarende Bemærkninger, som findes, i

Forbindelse med hans forforkortede Gjen-
givelse af Ethers Bog: „Dg se, det
kan blive Eder tilladt at vise Pladerne
til dem, som skulle hjælpe til at bringe
dette Bærk frem, og til Tre skulle de
blive viste formedest Guds Kraft, hvorfor
de skulle vide med Visshed, at disse
Ting ere sande.“ (Ether 5, 2—3.)

Medens Overtættelsen var under
Arbejde, og de, som vare beskæftigede
med samme, kunde forstaa, at Tre
vilde blive tilladte at se Pladerne ved
Guds Kraft, htrede Oliver Cowdery,
David Whitmer og Martin Harris
Dufte om, at de maatte blive disse
Bidner. Ved Aabenbarelse fra Herren,
gjennem Urim og Thummim bleve
de underrettede om, at deres Dufte
kunde vorde opfyldt paa Betingelse af
at de ovede Tro. Nogle Dage efter
opsogte de et ensomt Sted i Skoven,
hvor de efter at have paaafaldt Gud i
ivrig Bøn, bleve begunstige med et
aabent Syn, i hvilket de saa det
himmelfke Sendebud og Pladerne, samt
Indgravningerne paa dem, og paa
samme Tid horte de Guds Røst
sigende: „Disse Plader ere blevne
aabenbarede ved Guds Kraft, og de
ere overtatte ved Guds Kraft. Den
Overtættelse, som I have seet, er rigtig,
og jeg befaler Eder, at bære Bidnes-
byrd om hvad I have seet og hort“.

For at vise Lydigbed til denne Be-
faling, publicerede disse tre Mænd
derfor følgende Erklæring paa Titel-
bladet af Mormons Bog, som siden er
vedføjet ethvert Exemplar der er ud-
kommet:

„Det være herved bitterlig for alle

Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk,
til hvilke dette Bærk monne komme, at
vi, formedest Gud Faderens og vor
Herres Jesu Kristi Naade, have seet de
Plader, som indeholde denne Opteg-
nelse, hvilken er en Beretning om
Nephis Folk, og ligeledes om Lamani-
terne, deres Brødre, og ligeledes om
Jareds Folk, som kom fra Taarnet,
om hvilket der er talet; og vi vide
ogsaa, at de ere blevne overtatte ved
Guds Gave og Kraft, thi hans Røst
har kundgjort os det; derfor vide vi
med Visshed, at dette Bærk er sandt.
Endvidere bevidne vi, at have seet de
Indgravninger, som ere paa Pladerne,
og at de ere blevne os viste ved Guds
Kraft og ikke ved Menneskers. Dg se,
vi erklære med al Troværdighed, at en
Guds Engel kom ned fra Himmelen,
og han bragte Pladerne og lagde dem
for vore Dine, saa at vi saa dem og
bære Bidnesbyrd om, at disse Ting
ere sande; og det er vidunderligt for
vore Dine; desuagtet lod Herrens Røst
os, at vi skulde bære Bidnesbyrd der-
om; hvorfor vi, for at være lydige til
Guds Befalinger, vidne om disse Ting.
Dg vi vide, at dersom vi ere trofaste
i Kristo, ville vi kunne holde vore
Blæder rene fra alle Menneskers Blod,
og ville blive fundne ubesmittede for
Kristi Domstol, samt bo hos ham
evindeligen i Himmelen. Dg Væ
være Faderen, Sonnen og den Hellig-
aand, hvilke er een Gud. Amen.

Oliver Cowdery. David Whitmer.
Martin Harris.

(Fortættets.)

Blandinger.

Et Jordstjælv paa de filippinse Der har aaretret stræffelige Ulykker. Flere Hundrede Huse ere blevne oversvømmede og begravede af den udstømmende Lava af tre Kratere og omtrent fem Hundrede Menneſter er omkomne. Ogſaa paa Biscaya-Derne have vulkanſte Udbrud fundet Sted og en ſtor Del af Befolkningen ere omkomne.

Dødsfald.

Horace S. Eldredge, ſom var en af de ſyv Præſidenter over ſamtlige Avorummer af „de Halvfjers“, døde i Saltſtoſtaden den 6te September. Han var født i Byen Brutus, i Staten Ny York, den 6te Februar 1816. Da han var 16 Aar gammel forenede han ſig med Baptiſternes Samsfund, ſjont han ikke i alle Hensender delte deres religiøſe Anſkuelfer, men da han ſik høre Evgangeliet af de Sidſte-Dages-Hellige, ſaa forenede han ſig med Kirken i 1836, da han endnu kun var 20 Aar gammel. Han gjennemgik derfor alle de gruſomme Forfølgelfer, ſom de Hellige maatte udſtaa i Miſſouri og Illinois og var blandt de tidlige Indvandrerer til de den Gang ode Dale omkring den ſtore Saltſø. Han nedſatte ſig i Saltſtoſtaden og var altid regnet blandt dens driſtigſte og dygtigſte Forretningsmænd, og ſjont han kom der aldeles fattig, ſom ſaa mange Andre, ſaa efterlod han ſig dog ved ſin Død en Formue paa omtrent $2\frac{1}{4}$ Millioner Kroner, hvoraf han teſtamenterede omtrent 60,000 Kr. til Hjælp for en Mormon Høſtſole i Staden. Han var, ſom det vil ſees af den anſvarſfulde Stilling han indtog i Kirken, tillige et nyttigt og energiſt Medlem af Jeſu Kriſti Kirke af Sidſte-Dages Hellige.

Karen Miſſelſen døde i Spaniſh Fork den 7de Auguſt. Hun blev født i Kloſtegaard, Jætzmark Sogn, Hjørring Amt Danmark, den 22de Oktober 1815 og annammede Evgangeliet 1852. Hun forlod Danmark 1856, men paa Grund af at hendes Mand døde undervejs naaede hun ikke Utah for 1858 og kom da med det Aars Haandkarre-Selftab medbringende ſine fem ſmaa Born. Hun var Moder til 9 Born og havde ved ſin Død 70 Borneborn og 9 Borneborns Born. Fred være med hendes Stov.

Indhold.

Den apoſtoliffe Kirkes Oploſning og Tilintetgjorelſe	1	Red. Bem.: Præſident N. C. Fjhgare's Farvel	8
Underfulde Tilſkjendegivelſer, fra den uſynlige Verden, ved Indvielſen af Manti Tempel . . .	5	Emigrationen	9
		Et nyt Vidneſkbyrd om Gud . . .	11
		Blandinger, Dødsfald	16

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fielfted, Lorentzensgade 14, 1ſte Sal.

Trykt hos F. C. Bordinga (R. Peterſen).